Lumi és a kíváncsi rénszarvas

A Mikulás legkisebb rénszarvasa minden bokor alá benéz, ezért mindig lemarad a többiektől. Mikulás reggelén kiderül, mire jó ez a kíváncsiság.



A Mikulás szánját nyolc nagy, erős rénszarvas húzta, akik már minden csillagot ismertek az égen. Tudták, melyik felhő mögött kell jobbra fordulni, melyik háztető csúszós, és hogyan lehet egyetlen éjszaka alatt bejárni a fél világot.

Azon a télen egy kilencedik rénszarvas is velük tartott. Még fiatal volt, de éppen olyan ügyesen repült, mint a többiek. Csak egyetlen dologban különbözött tőlük.

A nagyokat a háztetők érdekelték. A kicsit inkább az, ami lent volt.

Ha megpillantott egy bokrot, leereszkedett hozzá. Ha lábnyomokat látott a hóban, követte őket. Ha pedig egy sötét lyukra bukkant, feltétlenül tudni akarta, ki lakik benne.

„Az ott mi?”, kérdezte újra meg újra.

„Egy bokor”, felelte a legnagyobb rénszarvas.

„Azt látom. De mi van alatta?”

„Honnan tudjam?”

„Nem nézzük meg?”

A legnagyobb ilyenkor nagyot sóhajtott.

„Ha minden bokrot megnéznénk, sosem érnénk haza!”

A kicsi ezen elgondolkodott. Valóban nagyon sok bokor volt a világon. De éppen ez zavarta. Hogyan lehet ennyi bokor között úgy elrepülni, hogy az ember egyetlenegyet sem néz meg közelebbről?

Mikulás éjszakáján a szán éppen Lumiék kertje fölött suhant el, amikor a kicsi észrevette, hogy odalent, a sövény alatt két hosszú fül kandikál ki a hóból.

„Az ott mi?”

Már ereszkedett is lefelé.

Egy nyuszi ült a bokor alatt, és éppen a bundájáról tisztogatta a havat.

„Nocsak, egy rénszarvas!”, csodálkozott a nyuszi. „Ajándékot hoztál?”

„Nem, csak meg akartam nézni, ki mocorog itt.”

„Ó, hát én!”, felelte a nyuszi, és megrázta havas füleit. „De ha már erre jársz, legközelebb egy répát is hozhatnál!”

A kis rénszarvas elnevette magát. Aztán felpillantott az égre, és hirtelen aggódni kezdett.

A szán eltűnt.

Hiába kutatta a csillagok között, sehol sem látta a Mikulást. A kis rénszarvas egy darabig ide-oda repkedett a háztetők fölött, hátha megpillantja a többieket, de nem találta őket. Végül visszatért Lumiék kertjébe, hiszen ott legalább volt egy ismerőse, a nyuszi.

Az almafa alatt telepedett le, és elhatározta, hogy megvárja a reggelt.

Másnap Lumi már korán talpon volt. Az ablakba kitett kis zöld cipőjében szaloncukor, mogyoró és egy illatos mandarin várta.

A mandarint a táskájába tette, és kiszaladt a kertbe a tacskójával. A gyümölcsből az almafa alatt lakó kis egérnek is szeretett volna adni.

Az egérkének nem volt cipője, ezért minden Mikuláskor egy fél dióhéjat tett a lyuka elé. Úgy gondolta, ha a nagyok cipőjébe belefér az ajándék, akkor az övébe is bele kell férnie valaminek.

Csakhogy a dióhéj évről évre üres maradt.

Most is ott hevert a gyökerek között, üresen.

„Talán a Mikulás nem tudja, hogy itt lakom”, mondta szomorúan az egér.

„Biztosan nagyon magasan repül”, felelte Lumi.

Az egérke felnézett az égre.

„Akkor még egy ekkora dióhéjat sem láthat.”

Sokáig nézegette az apró ajándéktartót. Végül megfogta, és behúzta a lyukába.

„Jövőre már nem teszem ki.”

Lumi elszomorodott. Szerette volna megvigasztalni, de az egérke már el is tűnt a föld alatt.

Ekkor a tacskó különös nyomokra bukkant a hóban. Apró patanyomok vezettek a sövénytől az almafáig, majd vissza a bokrok közé.

Lumi követte őket, és hamarosan egy barna kis rénszarvast pillantott meg a száraz levelek között.

A rénszarvas mozdulatlanul állt, és figyelmesen hallgatózott.

„Szervusz!”, köszönt Lumi.

„Pszt!”, suttogta a kicsi. „Azt hiszem, ez a levélkupac horkol.”

Lumi közelebb lépett.

A levelek alól apró szuszogás hallatszott.

„Hiszen ott egy sün alszik!”

A rénszarvas meghökkent.

„Mióta?”

„Ősz óta.”

„És mikor kel fel?”

„Tavasszal.”

A kicsi csodálkozva nézte a levélkupacot.

„Az nagyon hosszú alvás. Remélem, valaki megmondta neki, mikor lesz tavasz.”

Lumi nevetett.

„Szerintem tudni fogja.”

A kicsi elégedetten bólintott. Aztán óvatosan hátrébb lépett, nehogy felébressze a sünt.

Ebben a pillanatban megnyikordult a kertkapu.

Maga a Mikulás lépett be rajta. Hófehér szakállán még ott csillogott a dér, mögötte pedig a legnagyobb rénszarvas dugta be a fejét a kapun.

„Hát itt vagy!”, kiáltotta megkönnyebbülten a Mikulás. „Már mindenütt kerestünk!”

A kicsi a földre szegezte a tekintetét.

„Sajnálom. Megint elkóboroltam.”

„Miért nem csodálkozom?”, sóhajtott a legnagyobb rénszarvas. „Fogadni mernék, hogy valami bokrot nézegettél.”

„Egy nyuszit”, felelte a kicsi. „Aztán találtam egy egérlyukat is. Meg egy békát a kövek alatt.”

„Egy békát!” A nagy rénszarvas az égre emelte a szemét. „Mi egész éjjel ajándékot hordtunk, te pedig békákat látogattál!”

A kicsi nem szólt semmit. Ő valóban érdekesnek találta a békát, de úgy látszott, a többieket ez egyáltalán nem nyűgözte le.

Lumi ekkor közelebb lépett.

„Mikulás bácsi, ha már itt vagy, szeretnék kérdezni valamit.”

„Hallgatlak, Lumi.”

„Tudod, hogy az almafa alatt lakik egy kis egér?”

„Egy egér?”

„Igen. Minden évben kiteszi a dióhéját, de még sosem kapott ajándékot.”

A Mikulás az almafa felé nézett, és elgondolkodott.

„Egy dióhéjat mondtál?”

„Bizony. Olyan kicsi, hogy fentről alig lehet észrevenni.”

A Mikulás hirtelen a homlokára csapott.

„Hát persze! A legkisebbek!”

Visszasietett a kapu előtt álló szánhoz, és egy különös zsákkal tért vissza. Nem volt olyan nagy, mint a többi, de tömve volt apró csomagokkal. Akadt köztük mogyorónyi, diónyi, sőt olyan is, amelyik elfért volna egy gyűszűben.

„Ezeket minden évben a legapróbb állatoknak készítem", magyarázta a Mikulás. „Csakhogy a magasból nem látjuk a lyukaikat és az odúikat. Mire a nagy házakkal végzünk, felkel a nap, és a kis ajándékok megmaradnak."

A kis rénszarvas kíváncsian beleszimatolt a zsákba.

„De hiszen én láttam azokat a lyukakat!"

A Mikulás ránézett.

„Mindet?"

„Nem mindet", felelte a kicsi. „De nagyon sokat! A többit pedig meg is találom. Ahogy a sünt is megtaláltam!"

A Mikulás elmosolyodott.

A legnagyobb rénszarvas azonban még nem volt meggyőzve.

„Azért ehhez nem árt némi tapasztalat", jelentette ki. „Majd én megmutatom, hogyan kell."

Besétált a kapun, és hatalmas agancsával a sövény alá próbált bekukkantani.

Aztán egyszer csak megállt.

Előbb jobbra fordította a fejét, majd balra. Végül hátrafelé próbált lépni, de meg sem tudott mozdulni.

Az agancsa beleakadt az ágakba.

„Mi történt?", kérdezte a kicsi.

„Semmi különös."

„Akkor miért állsz ott?"

„Mert, hm, éppen alaposan megvizsgálom ezt a bokrot."

Lumi a szája elé kapta a kezét.

A tacskó viszont nem volt ilyen tapintatos. Vidáman ugatni kezdett, és körbe-körbe szaladgált a rénszarvas körül.

Mire a Mikulás kiszabadította a legnagyobbat, egy száraz levél maradt az agancsán.

„Szerintem jól áll neked”, jegyezte meg a kicsi.

„Micsoda?”

„Olyan vagy, mintha egy fa lennél.”

Ezen már a Mikulás is hangosan felnevetett.

Végül a kis rénszarvas nyakába akasztották az ajándékos zsákot, és elindultak.

A kicsi alacsonyan repült, Lumi pedig mellette szaladt. A kicsi most is minden bokornál megállt, és minden apró neszre felkapta a fejét.

Csakhogy ezúttal senki sem sürgette.

A sövény alatt megtalálták a nyuszit, aki éppen megpróbált visszaaludni.

„Megint te vagy az?”, kérdezte, amikor meglátta a rénszarvast.

„Igen. Hoztam valamit.”

A nyuszi kikukucskált a bokor alól.

„Remélem, nem még egy rénszarvast. Egynek is alig van itt hely.”

Lumi egy apró csomagot tett elé, a nyuszi pedig boldogan behúzta a kuckójába.

Ezután megajándékozták a madarakat, akik a sűrű ágak között kerestek menedéket. A kőrakásnál a kis rénszarvas megmutatta, hol alszik a béka, és a sün levélkupaca mellé is hagytak egy meglepetést tavaszra.

A legnagyobb rénszarvas ezúttal gyalog követte őket. Óvatosan lépkedett, nehogy valakinek a házára taposson. Egyszer egy egészen apró lyuk előtt is megállt.

„Ebben is lakik valaki?”, kérdezte.

A kicsi odahajolt.

„Nem. Ez csak egy lyuk.”

A nagy rénszarvas elégedetten bólintott.

„Végre valami, aminek nincs lakója.”

„De tavasszal még lehet”, tette hozzá a kicsi.

A nagy egy darabig gondolkodott ezen, aztán inkább továbbindult.

Legvégül az almafához értek.

A kis egér lyuka előtt nem volt ott a dióhéj.

A kicsi óvatosan lehajtotta a fejét.

„Kis egér! Hallasz engem?”

Sokáig csend volt odalent.

„Ki keres?”, szólalt meg végül egy vékony hang.

„Egy rénszarvas.”

„Olyan nagy, agancsos?”

„Még nem egészen nagy.”

Az egérke kidugta az orrát.

„Mit szeretnél?”

„Azt kérdezném, kitennéd-e még egyszer a dióhéjadat.”

„Minek?”

„Mert hoztunk bele valamit.”

Az egérke nem válaszolt. Aztán lassan előbújt, és maga előtt tolta a fél dióhéjat.

Lumi kiválasztotta a zsákból a legkisebb csomagot, és óvatosan beletette. Aztán meghámozta a mandarinját, és egy gerezdet a csomag mellé tett.

Az egérke hosszú ideig csak nézte.

„Ez mind az enyém?”

„Bizony”, felelte a Mikulás.

„És tényleg nekem hoztad?”

„Neked bizony. Már réges-régen.”

Az egérke a csomagra tette a mancsát.

„Akkor miért nem kaptam meg eddig?”

A Mikulás leült az almafa tövébe, hogy közelebb legyen hozzá.

„Mert nem tudtam, hol keresselek.”

Az egérke elgondolkodott.

„Pedig én mindig itt voltam."

„Most már tudom", mondta halkan a Mikulás.

Egy darabig mindketten hallgattak. Aztán az egérke a kis rénszarvashoz fordult.

„Te találtál meg?"

„Igen."

„Hogyan?"

„Megálltam, és benéztem az almafa alá."

„Mások nem szoktak?"

A kicsi a nagy rénszarvasokra pillantott.

„Ők többnyire nagyon sietnek."

Az egérke komolyan bólintott, mintha most értett volna meg valami fontosat.

„Akkor szerencse, hogy te nem siettél."

A kis rénszarvasnak ettől olyan melegség költözött a szívébe, hogy egy pillanatra még a hidegről is megfeledkezett.

Az egérke boldogan magához ölelte a csomagot, majd meghatottan körbenézett a kis társaságon.

„Köszönöm nektek!", mondta csillogó szemmel. „Már azt hittem, a Mikulás sosem talál rám. Pedig minden évben annyira vártam!"

Aztán odalépett a kis rénszarvashoz, és apró mancsával megsimogatta a patáját.

„Neked pedig külön köszönöm, hogy megkerestél. Azt hiszem, ez volt életem legszebb Mikulása!"

Az egérke ezután óvatosan becipelte az ajándékát a lyukába, de a dióhéjat kint hagyta.

„Ezt most miért nem viszed be?", kérdezte Lumi.

„Mert jövőre is szükség lesz rá!", felelte boldogan az egérke.

A Mikulás mosolyogva nézett utána, majd tekintete a kis rénszarvasra tévedt. Eszébe jutott, hányszor szóltak már rá, amiért folyton elkóborol, és milyen sokszor próbálták rávenni, hogy csak előre nézzen. Most azonban éppen az ő kíváncsiságának

köszönhetően találtak rá azokra, akiket évek óta hiába kerestek.

A Mikulás egyszeriben megértette, hogy a kicsinek olyan különleges tehetsége van, amilyen a többi rénszarvasnak nincs.

„Tudod mit?", fordult hozzá mosolyogva. „Azt hiszem, ideje rád bíznom egy egészen fontos feladatot."

A kicsi kíváncsian felkapta a fejét.

„Miféle feladatot?"

„Mostantól te leszel a legkisebbek ajándékhordója. Mert mi odafent jól ismerjük a kéményeket és a háztetőket, de a világ nemcsak házakból áll. Vannak egészen apró otthonok is, amelyeket csak az találhat meg, aki veszi a fáradságot, hogy igazán közel menjen, és alaposan szemügyre vegye őket."

A kis rénszarvas alig akart hinni a fülének.

„Akkor megállhatok, ha valami érdekeset látok?"

„Persze!"

„És benézhetek a bokrok alá?"

„Oda is."

„És ha találok még egy lyukat?"

A Mikulás elnevette magát.

„Akkor nézd meg, ki lakik benne. De azért néha minket is keress meg az égen!"

A hosszú éjszaka után a rénszarvasok estig Lumiék kertjében pihentek. A kicsi az almafa alatt szundított, és néha álmában is megmozdult az orra, mintha még mindig valami érdekeset szimatolna.

Sötétedés előtt Lumi apukája meggyújtotta az adventi koszorú második gyertyáját. Lumi a polcon pihenő kis ezüst csengőhöz lépett, és elmesélte neki az egész napot: a kíváncsi rénszarvast, a bokorba akadt agancsot és az egérkét, akinek végre megtelt a dióhéja.

A csengő csendben maradt.

„Még mindig nem szól", sóhajtott Lumi kistestvére, „pedig már csak két vasárnap van szentestéig."

„Talán ő is vár valamire”, felelte Lumi.

Aztán kiszaladt a kapuhoz, mert a Mikulás már indulni készült.

A nagy rénszarvasok elfoglalták a helyüket a szán előtt. A kicsi ezúttal külön repült, nyakában az ajándékokkal teli zsákkal. Még sok apró lakó várta a meglepetését a szomszédos kertekben.

Lumi addig integetett, amíg a szán a magasba nem emelkedett, aztán visszaszaladt a házba, és az ablakból nézett utánuk.

A szomszéd kert fölött azonban a szán körözni kezdett, mert a legnagyobb rénszarvas egyszer csak lelassított, és a sövény felé fordította a fejét.

„Az ott mi?”, kérdezte.

A kicsi csodálkozva nézett rá.

„Hol?”

„Ott lent, a bokor alatt. Mintha valami megmozdult volna.”

„Megnézzük?”, kérdezte a kicsi lelkesen.

A legnagyobb egy pillanatig habozott.

„Jó. De most te mész előre. Nekem már volt dolgom egy sövénnyel.”

A Mikulás mosolyogva intett, hogy megvárják őket, a két rénszarvas pedig együtt ereszkedett le a kertbe.

Lumi az ablakból figyelte őket, amikor a háta mögött halkan megcsendült a kis ezüst csengő.

Csak egyetlen apró csilingelés volt, de ezúttal tisztán hallotta.

Mire megfordult, a csengő már mozdulatlanul pihent a polcon. Most már biztos volt benne, hogy múlt vasárnap sem csak képzelődött.

Lumi elmosolyodott, aztán újra kinézett az ablakon.

A két rénszarvas még mindig a bokor mellett állt. Valami nagyon érdekeset találhattak odalent, mert egyikük sem sietett tovább.

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit vennél észre, ha benéznél egy bokor alá?
2. Mit érezhetett a kis egér, amikor évekig üres maradt a dióhéja?
3. Mit gondolsz, miért éppen a kis rénszarvas lett a legkisebbek ajándékhordója?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-kivancsi-renszarvas/